

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: V. C., zastoupeného JUDr. Martou Čihákovou, advokátkou v Ústí nad Labem, Masarykova 43, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2004, čj. OAM-4067/VL-17-K01-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 10. 2005, čj. 14 Az 337/2004 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.
- III. Odměna advokátky JUDr. Marty Čihákové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2004, čj. OAM-4067/VL-17-K01-2003, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. V žalobě uvedl, že je v zemi původu ohrožen na životě a vystaven psychickému nátlaku a stát není schopen mu zajistit ochranu, proto je přesvědčen, že splňuje podmínku pro udělení azylu podle § 12b zákona o azylu. Dále uvedl, že jsou v jeho případě splněny humanitární důvody, na základě kterých bylo možno k udělení azylu použít § 14 zákon o azylu. Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu rozsudkem ze dne 6. 10. 2005, čj. 14 Az 337/2004 - 20, zamítl. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností. Namítl, že při projednávání jeho žádosti o azyl došlo k pochybení žalovaného a že rozhodnutí žalovaného je nezákonné; dále parafrázoval některá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), která žalovaný porušil, a upozornil na čl. 53 a čl. 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že pochybení v řízení před žalovaným spatřuje v tom, že po celé řízení bylo porušeno jeho procesní postavení tím, že nebyl přizván tlumočník, prostřednictvím kterého by byl schopen podrobně a konkrétně odůvodnit okolnosti, pro něž požádal o udělení azylu. Stěžovatel dále namítl, že bylo povinností soudu, aby se zabýval jeho žádostí vzhledem k posouzení, zda skutečnosti, které stěžovatel uvedl, neodůvodňují udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; rovněž uvedl své přesvědčení, že důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu splňuje. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud poté vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční

policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítl, že po celé řízení před žalovaným bylo porušeno jeho procesní postavení tím, že nebyl přizván tlumočník, prostřednictvím kterého by byl schopen podrobně a konkrétně odůvodnit okolnosti, pro něž požádal o udělení azylu. Stěžovatel podřadil uvedenou námitku ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jedná se však o důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť je zde vytýkána vada řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Námitku stěžovatele týkající se nepřizvání tlumočníka v řízení před žalovaným Nejvyšší správní soud shledal nepřípustnou. Stěžovatel tuto vadu správního řízení uplatnil teprve v kasační stížnosti a z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o nový důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takový důvod kasační stížnosti je nepřípustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že bylo povinností soudu, aby se zabýval jeho žádostí vzhledem k posouzení, zda skutečnosti, které stěžovatel uvedl, neodůvodňují udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti vyjádřil své přesvědčení, že důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu splňuje.

Podle dovolaného ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal mj. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72,

publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který pro stručnost na tomto místě odkazuje.

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu vážil, ale na základě údajů sdělených stěžovatelem v průběhu řízení důvod hodný zvláštního zřetele nezjistil a humanitární azyl stěžovateli neudělil.

Jak již správně uvedl krajský soud v napadeném rozhodnutí, rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného správního uvážení příslušného správního orgánu; na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Soudní kontrola zákonnosti takového rozhodnutí proto nutně zůstává jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv stěžovatele a posouzení toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito; takové rozhodnutí tedy soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo v rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a podklady pro takový úsudek byly zjištěny řádným procesním postupem.

Krajský soud v Ústí nad Labem se tedy nedopustil žádného pochybení, jestliže k žalobní námitce přezkoumal rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v omezeném rozsahu a shledal je správným.

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil stížní námitku stran nepřizvání tlumočníka v řízení před žalovaným jako nepřípustnou a stížní námitku stran neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu jako nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7,

§ 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a dále 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu